

aabenbart urigtigt; thi det tør ansees for utvilsomt, at der endnu gjælder en heel Række Lovbestemmelser, der udtrykkeligt foreskrive Udviisning af Landet i visse Tilfælde. Saadanne findes f. Ex. i Materien om Bettleri, om fremmed Hverving — hvilket Sidste ganske vist vil falde bort efter det foreliggende Udkast, men Forordningen af 30te Marts 1827 § 9 nævner en heel Række Tilfælde, hvor Politiet kan udvise Ublændinge — om fremmede Haandværksværende efter Forordningen af 10de December 1828, ja selv Næringsloven har en § 75, der siger, at „fremmede Rejsende, som findes skyldige i uberettiget Handel, kunne, foruden at underkastes Bøde efter Lov og Anordninger, ved et Decret af Stedets Politimester bortvises af Landet“. Der er saaledes en heel Række Lovbestemmelser, navnlig om Tattige, Bettlere og Løsgængere, der berettigede og under visse Omstændigheder forpligtede Politiet til at udvise Ublændinge af Landet. Naar nu en af disse Politiforæelser concurrerede med en Justitsforbrydelse og derfor blev indbragen under samme Action, og der faldt en Dom, der gik ud paa, at Bedkommende ikke kunde dømmes for Justitsforbrydelsen, men f. Ex. for Bettleri og Løsgængereri eller for Overtrædelse af Forstrifternes om fremmede Haandværksværende, saa forekommer det mig paa den ene Side sikkert, at den paagjældende criminelle Ret ikke vil kunne i sin Domsconclusion kjende paa nogen Udviisning; men paa den anden Side maa det være utvilsomt, at den Myndighed og Forpligtelse, som Politiet i Forveien har til at udvise i saadanne Tilfælde, ikke kan være det betragtede. Jeg skal endog paastaae, at efter den Opfattelse, der hidtil har ligget til Grund for den gjældende Lovgivning, som paa mange Steder er udtalt fra Regeringens Side, og som ogsaa i selve Lovudkastets Motiver Pag. 13 er antydet at være lovmæssigt, — hvad der vil være de ærede Medlemmer bekendt, — er det en Forudsætning, at ogsaa i andre Tilfælde end saadanne, hvor den positive Lovgivning hjemler Ret til Udviisning, maa en saadan Ret tilkomme Politiet. Pagina 13 har Lovcommissionen udtalt sig derhen, at det maa kunne tænkes, at Ublændinge, om hvem det er oplyst, at de have begaaet en Række Forbrydelser i Ud-

landet, altsaa ikke her i Landet, ikke desto mindre, blot af denne Grund, herfra kunne være at bortsende, det vil altsaa sige: at udvise. Det er altsaa aldeles aabenbart, at selve Lovcommissionen i sit Lovarbejde har tænkt sig den Mulighed, at en Ublænding, ifølge almindelige Grundfættninger, kunde være at udvise af Riget, uden alt Hensyn til, hvorledes hans Forhold her i Riget har været. Det vilde derfor være høist besynderligt, om man, naar en Ublænding, der blev mistænkt for at have begaaet en Forbrydelse her i Landet, sat under Tiltale, og om hvem det blev oplyst, at han var en forhærdet og maaskee mange Gange straffet Forbryder fra Ublandet, blev frifunden, eller dog frifunden for videre Tiltale, idet der ikke blev tilveiebragt saadanne Beviser, at han kunde dømmes for en her i Landet begaaet Forbrydelse, — da skulde have fortabt Retten til at udvise en saadan meget farlig Person, blot fordi han var kommen under Justitsens Tiltale, medens man skulde have Ret dertil, hvis han ikke var kommen under Tiltale. Det er for mig afgjørende, at, hvis man vedtager § 16, som den foreligger, drager man, uden at have overveiet Sagen i dens Heelhed, Domstolene ind i en Række af Overveielser, med Hensyn til hvilke det er givet, baade ifølge Sagens Natur og ifølge positive Lovbestemmelser, at de i deres Almindelighed iøvrigt henhøre under Administrationens Område. Dette vil bevirke, at Administrationen og Domstolene i mange Tilfælde komme til at staa i et besynderligt supplerende Forhold til hinanden. Det kommer til at tage sig eiendommeligt ud, at i Tilfælde, hvor en Domstol ikke har kunnet kjende paa Udviisning, træder Administrationen til og gjør, hvad Domstolen ikke har kunnet gjøre. Jeg er overbevist om, at det vil vise sig, at dette skjæve Forhold vil lamme og udøve et Tryk paa Administrationen, og Den, der i Egenstaaelse af Dommer, ikke har kunnet kjende paa Udviisning af Riget, vil tage i Betænkning at bruge den Myndighed, der iøvrigt tilkommer ham, og som Sagens Natur og Lovgivningen tilkjender ham. Da jeg nu ikke indseer Nødvendigheden af, at man optager denne Bestemmelse, men tværtimod skjønner, at der kan være en Række af Betæneligheder derved, kan jeg ikke